

Rudná magistrála

Cesta srdcom Slovenska

Juraj Pavlík

Rudná magistrála – cesta srdcom Slovenska

Autor textu: Juraj Pavlík

Autori fotografií: Juraj Pavlík, Samuel Pavlík

© Copyright: Juraj Pavlík

Jazyková korektúra: Mária Hankociová

Rok vydania: 2023

Ďakujem, že neporušujete autorský zákon.
Akékoľvek rozmnožovanie celku alebo časti textov
a fotografií, akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu
autora, je zakázané.

Motto autora:

„Najväčšou prekážkou je ľudský mozog.“

Obsah

Úvod	4
Deň prvý: Telgárt – Stolica – Sedlo Javorinka.....	6
Deň druhý: Sedlo Javorinka – Nižná Kľaková.....	10
Deň tretí: Nižná Kľaková – Sedlo Zbojská	13
Deň štvrtý: Sedlo Zbojská - Obrubovanec	17
Deň piaty: Obrubovanec – Sedlo pod Hrbom	21
Deň šiesty: Sedlo pod Hrbom - Kalamárka	24
Deň siedmy: Kalamárka – niekde za Siroňom	28
Deň ôsmy: Siroň – Sáska dolina.....	32
Deň deviaty: Sáska dolina – Evičkinô jazero.....	35
Deň desiaty: Evičkinô jazero – Rudno nad Hronom	39
Deň jedenásty: Rudno nad Hronom – Žitavany.....	43
Deň dvanásty: Žitavany – Zlaté Moravce	48
Záver	49
Doslov	51
Praktické rady a informácie.....	52
Podakovanie.....	57
O autorovi.....	59

Úvod

Rudná magistrála je u nás so svojimi 240 kilometrami treťou najdlhšou turistickou magistrálou na Slovensku. Červeno značená trasa vedie stredom krajiny cez miesta spojené s banskou činnosťou. Pomyselne spája Zlaté Moravce, Banskú Štiavnicu, Detvu a vrch Stolica (1476 m) v Stolických vrchoch.

Západná časť po Detvu je civilizovanejšia. Je tu menej prameňov, no viacero možností na doplnenie jedla a vody, prípadne výbavy. Na východnej polovici trasy si prídu na svoje milovníci hlbokých hôr a divočiny. Tu je človek odkázaný viac sám na seba a dary prírody.

Keďže nášmu 13 ročnému synovi Samuelovi zachutili diaľkové treky, s radosťou prijímam parťáka na túto púť. Rudná magistrála bola pôvodne na pláne už predchádzajúci rok, no okolnosti nám nepriali. O to viac sa teraz tešíme a doladujeme výbavu.

Aj trochu psychologicky volím smer trasy z východu na západ. Keďže vrch Stolica je uprostred hôr, dlho sedím za internetom a zvažujem časovo a logisticky ideálny nástup. Z viacerých možností, o ktorých napíšem neskôr, nakoniec vyberám ako východiskový bod obec Telgárt. Pár dní pred odchodom dokonca dostávame ponuku na odvoz autom.

Aj keď ma trocha znervózňuje predpoveď počasia, s blížiacim sa dňom nástupu to už rovnako ako čas samotný začína strácať význam...

Trasa a poloha magistrály

Deň prvý: Telgárt – Stolica – Sedlo Javorinka, 19,5 km

... a je to tu. Naša pánska jazda začína. Žiadne pláže, žiadne more..., ale pozapínať batohy a ide sa do hôr. Po včasnom vstávaní a niekoľkých hodinách cesty ráno vystupujeme priamo na miestnej železničnej stanici, kde naše dobrodružstvo začína. V dobrej nálade nakladáme našu výbavu na plecia a vykračujeme za dobrodružstvom.

Márne som však študoval mapy, fotky a ortofotomapy. Hory sa menia rýchlejšie ako človek. Už krátko po vstupe do lesa ma realita preberá z predstáv a z lesnej cesty je poriadna predieračka omladinou, kríkmi a po strate „stopy“ i hustým lesom. Je to trochu daň za kratší nástup na Stolicu. Orientácia ma síce neklame a viem, že musíme natrafiť na oficiálnu cyklotrasu, no utvrdzujem sa radšej navigáciou GPS (globálny polohovací systém). Onedlho sme z toho vonku a už schodnejšími cestami prenikáme hlbšie do divočiny a naberáme nadmorskú výšku. Opúšťame cyklotrasu a napájame sa na modro značený chodník. Prechádzame dlhou úzkou lúkou – začína sa čisté medvedíkovo. Verím, že v noci, keď je väčšina dravcov aktívnych, to tu žije.

"Chodníkom" na Kyprov

Z cesty sa stáva cestička čučoriedkovými kríkmi, kľukatiaca sa ako meandre Hronu. Nikde ani živej duše, len ticho hôr. Preliezame Kyprovom, nasleduje krátke strmé klesanie do Slanského sedla a naspäť znova prudšie stúpanie do pohlcujúcej, hustej, nedotknutej a krásnej divočiny. Po slalomoch, preliezaní a podliezaní stromov sa v eufórii dostávame na vrch Stolica, kde pre nás začína vysnívaná Rudná magistrála. Pred nami je 240 km, zatiaľ zahalených tajomstvom.

Sú takmer dve hodiny poobede a dnes nás čaká ešte zo desať kilometrov. Tak sa po krátkej pauze balíme a už s červenou spoločníčkou zostupujeme dolu. Cestou ešte dohľadávame pramene a dopĺňame tekuté zásoby.

Vrchol Stolica

Akoby nám vody nestačilo, z neba sa otvára krhlička s asi dvojhodinovou vytrvalosťou. Prišiel čas otestovať, koľko znesú naše nepremokavé bundy. Cesty už sú zasa lesné, pozvoľna klesajúce, škoda len tých zahalených výhľadov.

Pred Šumiackou Priehybkou ešte prekračujeme elektrický oplotok s oznamom, že v stáde je plemenný býk. Tak prechádzame pomedzi kravičky a vyzeráme toho bujaka, pripravení - keby dačo - reagovať. Veľa možností nemáme a tak dávam do pohotovostného režimu aspoň bear sprej.

Do Sedla Javorinka sú to ešte asi dva kilometre a s úbytkom našej energie slabne i dážď. Na noc nás prichýli zubom času načatý malý prístrešok, kde aspoň čiastočne sušíme veci a môžeme načerpať sily na ďalší deň.

V Sedle Javorinka

Deň druhý: Sedlo Javorinka – Nižná Kl'aková, 19,2 km

Nad ránom býva najväčšia zima – to potvrdzujem. Asi mi už nefunguje spacák, ale odhadujem, že bolo tak 5 stupňov nad nulou a trochu som drkotal zubami. Ešteže Samko je v tom novom v pohode.

Stromami sa predierajú prvé slnečné lúče. O 6:00 vztýk a začíname baliť veci. Varíme nejaký ryžovo-banánovo-čučoriedkový kašovitý zázrak. No..., nie je to domáca kuchyňa, ale kalórie sú kalórie, a dnes sa nám určite zídu.

Zo Sedla Javorinka schádzame asi 3 km asfaltovou cestou do Muránskej Huty, kde dávame „servisnú“ pauzičku pri vodopádoch. Samkovi sa prvé desiatky kilometrov, váha batoha a vlhko v topánkach, začínajú prejavovať na nohách. Otváram teda lekárničku a načítam zásobu náplastí.

Vchádzame do lesa, no kúsok za dedinkou sa intuitívne zastavujeme – strácame značku a musíme sa asi 100 m vrátiť. Z výdatného prameňa naplníme všetky fľaše vodou a nasleduje stúpanie do ústia Veľkej Lúky. K dokonalej idylke nám tu chýbajú už len stáda koní, ktoré sa tu v minulosti pásli. Samkovi sa hlásia nohy a mne chmúrne myšlienky, či to zdravotne zvládne. Na Pieskoch trochu pookrejeme teplým jedlom a malým oddychom. Skúšame tentoraz dehydrované jedlo – kuracie s ryžou, ktoré je na

takúto turistiku výborné a aj dobre chutí. Stretávame niekoľkých cyklistov a bobrích návštevníkov.

Muránska Veľká lúka

Asfaltová cesta sa s pribúdajúcimi kilometrami mení na štrkovú, potom na čisto lesnú a za Maretkinou sa stáča do ďalšej doliny a strhujúcej muránskej divočiny. Trochu nás poháňa neďaleká búrka a s krátkym pokropením prichádzame na Studňu na Muránskej planine, kde si dáme svačinku vylepšenú miestnou ponukou – liečivými púpavovými listami.

Striedavo lesom a nádhernými lúkami postupujeme popod Klák, kde nás chytá ďalšia prehánka - tentoraz krúpová. Ukrývame sa pod stromy, no márne. Miestami dostaneme takú šupu až aukáme. Večer sa ešte niekoľkokrát striedavo vystatujú dážd' so zapadajúcim slnkom. Nás však prijala pekná

vynovená útulňa na Nižnej Kľakovej, ktorá nás ochráni pred dažďom a ďalšou veľmi chladnou nocou.

Národným parkom Muránska planina

Útulňa na Nižnej Kľakovej

Deň tretí: Nižná Kláková – Sedlo Zbojská, 16,6 km

Prebúdžeme sa do chladného a tichého rána. Žiadne zvuky ciest, miest a výdobytkov doby. Slnko už začína hladíť nádhernú lúku, vetrík previeva rosu.

Zásoby máme na doraz, tak sa pre istotu vydávam asi 500 m od nás po vodu. Studnička parádna výdatná, s kovovými žľabmi, ale tak hlboko v lese, že keď sa vraciam, rosu mám nie len na kolenách, ale i na chrbte. Ale beriem to ako rannú rozcvičku a dobre padlo aj osvieženie tela. Asi 20 m od útulne sa snažíme identifikovať dve kôpky vcelku čerstvého trusu. Vyzerá to na medveďa, ktorý sa tu motal možno deň – dva dozadu.

Nasleduje ranný rituál hygieny a opätovného zbalenia a vydávame sa ďalej. Ach Muráň - Muráň... Ani sa mi nechce z tohto krásneho miesta... Stále sa obzerám a ukladám tie okamihy do pamäti.

Spočiatku trasa vedie pekným lesom a cestou. To ale netrvá dlho a začíname sa predierať úzkym chodníčkom s množstvom popadaných stromov. Niekedy až krkolonné preliezanie litrami rosy z trávy a zeliny dáva celkom zabráť. Pri zabudnutom prístrešku si varíme neskoršie raňajky a o 200 m ďalej znovu dopíňame vodu z prameňa.

Pod Vysokým Vrchom sa spája viacero trás, dokonca i cyklotrasa, no touto džungľou by mal problém prejsť aj traktor. Tu je príroda silnejšia ako človek. Okrem ohlodanej nohy zvieratá v tejto húštine aj jedného stretáme – nejaký miestny horár, či poľovník.

V Sedle Burda nám oči rozžiari ďalšia krásna lúka a výhľady. Je to taká križovatka medzi Tisovcom a Závadkou nad Hronom, no tie sú tak 12 - 13 km vzdialené. V jednej doline pramení Rimava, v druhej Hronec.

Pri horskej chatke Burda

Škoda, že horská chatka je tu zavretá, tak využívame aspoň veľkú drevenú vyhlídkovú terasu na odpočinok a vyvetranie nôh. Čaká nás „masaker“ v podobe 400 m strmého a spočiatku zarasteného výstupu na Tri kopce pod

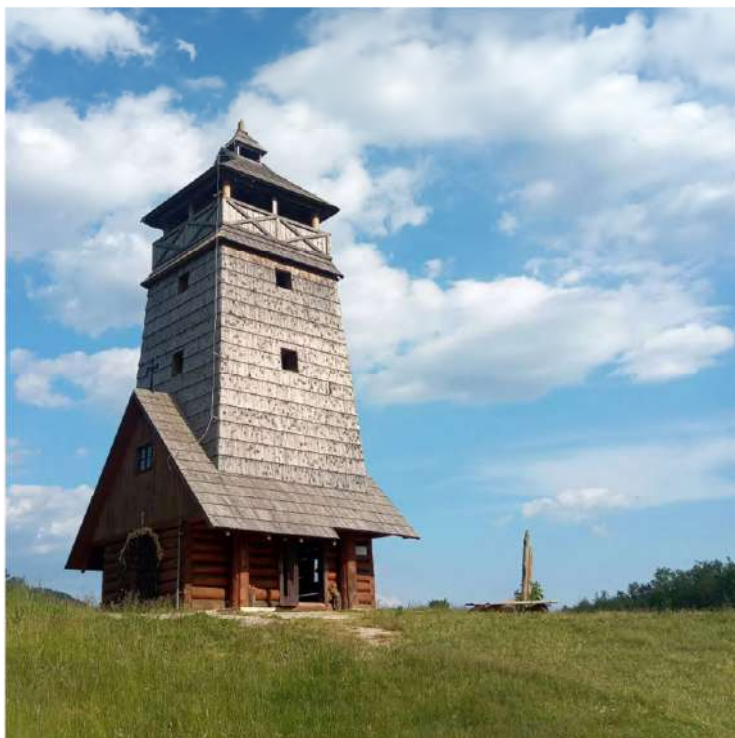
Fabovou hoľou. Neďaleko stúpania je i prameň spomínanej Rimavy, no cesta je taká hustá, že na "prieskum" ani nemyslíme. V diaľke vidno pohorie Nízkyh Tatier - spomínam na cestu ich hrebeňom a Samkovi identifikujem jednotlivé vrchy. V pauzách si vyrovnávame kyslíkový dlh a kocháme sa okolitou prírodou. Kde sa pozriem, samé hory.

Výstup na Tri kopce

Ku koncu sa stúpanie zrovnáva, preliezame ešte niekoľko popadaných stromov. Tých napadnutých je to mnoho, ale nová vegetácia začína prerastať. Na vrchole musím opäť vytiahnuť lekárničku – počet otlakov zo Samkových tvrdých topánok začína stúpať. ☹️ Ešteže my už budeme klesať. Cestou si ešte kolenačky pochutíme na lesných jahodách a doplníme vodu z prameňa. Čochvíľa končí etapa, ktorá viedla Národným parkom Muránska planina.

S blížiacou sa Zbojskou - horským prechodom medzi Breznom a Tisovcom - si robíme ilúzie o normálnom jedle v bufete či na salaši. Ako sa vraví, oči by jedli, no môj scvrknutý žalúdok nezvláda kombináciu a porcie, ktoré dojedám aj po mojom partákovi. S veľkým problémom sa vykotúlam na opačný breh, padám do trávy a najbližšiu hodinu trochu trpím. Pred západom slnka si do mňa ešte stihol rypnúť kliešť, ale „vyhadzujem“ ho od večere a do spacáku sa už chystám sám... 😊

Vyhliadková veža v Sedle Zbojská

Deň štvrtý: Sedlo Zbojská - Obrubovanec, 27,9 km

Čudné veci sa to dejú... O 4:40 sa motá okolo nás nejaký párik, ktorý neskôr vidím pri soche (neďaleko rozhladne) zahalený do krikľavej deky. Nevadí, i tak už vstávame, balíme a pár minút po piatej sa už s batohmi presúvame ďalej po trase. Na okraji lúk si Samko ešte uvarí raňajky. Ja ďakujem, po včerajšku si neprosím. A tu vidím krikľavú deku len tak zasunutú medzi kmene stromov a nikde ani živej duše...

Je skoré ráno a lesnou cestou rýchlo pribúdajú prvé kilometre. Stretáme nejakého poľovníka, prehodíme pár slov. Čudoval sa nášmu zámeru a že či sa nebojíme medveďa. A ja sa pýtam, že či tu nejakí sú, lebo ešte žiadneho som nevidel. Po ceste objavujeme dobrý prameň, ktorý nie je na mape. V Sedle Bánovo počuť neďaleko pílu a padajúci strom. Zo zábavy preberáme školské predmety, až sa asi po sto metroch zbadáme, že sme úplne mimo chodníka! Ale s GPS a výšľapom krížom cez les chytáme správny smer. Ten pravý na chodník ani nevyzeral. Toľko popadaných mladých briez, že ich už ani nerátam.

V Sedle Machniarka dávame malú pauzu. Voda v studničke je stojatá s prísadami, tak nejdeme riskovať. Nasleduje fajná predieračka húštinami a divočinou okolo Klenovských blát do Sedla pod Vartou. Asi 5 vrstevníc nižšie je útulňa, ale tá nie je našim cieľom (to bola len malá ilúzia

predošlého dňa). Dopĺňame žalúdky, prelepujeme otlaky na päťách a začíname sa driapať na Klenovský Vepor. Pred vrcholom sa nám do cesty „postaví“ zdatný drevený zbojník aj s lupom – ešteže je drevený, lebo by sme ho asi ubili paličkami. ☺

Je tu úžasná, ľudskou rukou nedotknutá divočina i pekné výhľady, no je čas posunúť sa ďalej. Cestou dolu objímam taký smrečisko, že mu siaham len do polovice obvodu. Takých je tu mnoho, ale nielen preto je to národná prírodná rezervácia...

Chodník okolo Šopiska je totálne nepriechodný, tak ho kopírujeme paralelne po blízkej lúke. Po príchode na lazy Drábsko – Kysuca identifikujeme v diaľke Poľanu. K nej nám to potrvá šliapať ešte asi ďalšie dva dni.

Cestou na Machniarku

Na vrchu Klenovský Vepor

Lazy Drábsko - Kysuca

Energia nám dochádza, ale bojujeme o ďalšie kilometre lesom a lúkami až po Tlstý Javor - vstupnú bránu do CHKO Poľana. Čakajú nás ešte nejaké tri kilometre, no slušne uťahaní si na posledný dnešný úsek dodávame trochu energie v malom prístrešku.

Po vytúženej pauze sa vnárame do nádherných lúk so zvlnenou cestou bez veľkých prevýšení. Je tu taký pokoj a každý pohľad navôkol hladí dušu. Teším sa i na starý salaš, kde prespíme. Podchvíľou opakovane odbieham a čakám Samka, ktorý už melie z posledného a ťahá aj paličky za sebou. No i tak má môj obrovský obdiv - prešli sme takmer 28 km, skoro 1100 výškových metrov, a to ešte akým ťažkým terénom...

Salaš Obrubovaneč

Deň piaty: Obrubovanec – Sedlo pod Hrbom, 22,5 km

Salaš Obrubovanec, mimochodom postavený v roku 1857, nám poskytol dokonalý luxus pre malú generálku. Sú tu široké lavice na spanie, blízky prameň a priestor na presušenie vecí. Do Detvy je ešte ďaleko, robíme revíziu a plány s míňajúcimi sa zásobami jedla.

Samkovi lepím nové tejpky na kolená. Mne akosi začínajú ovisieť gate a ovsená hmota to asi nezachráni. Ale raňajky boli podľa správnosti teplé a kašovité. Čo je horšie, nadýchal som sa rozkvitnutej trávy a prskám ako kocúr. Po lúkach prechádzame do lesa a kýcham tak, že od medveďov máme pokoj minimálne na pár kilometrov. Po prechádzke príjemným lesom opäť šup na lúky - tieto poľanské sú prosto úžasné. Otrásné je ale značenie trasy... Je tu viac vlčích výkalov ako turistických značiek. Pred Zákľukami sme sa riadne sekli a zvedlo nás to kus na sever. S mobilom/mapou v ruke dohľadávam chodník. Chodník neexistuje, tak aspoň smer a miesto, kadiaľ vojsť znova do lesa. Nasleduje väčšie klesanie k Hrončoku. Pred záverom zostupu zasa ľudská činnosť narobila takú paseku, že je nemožné nájsť cestu, chodník... čokoľvek, a tak sa „krásne“ predierame totálnou džungľou - neporiadkom po ťažbe.

Pred Zákľukami, hore vľavo Klenovský Vepor

Pri vodnej nádrži Hrončok naberáme vodu z prameňa, doprajeme si dlhšiu prestávku a mňa to láme na spánok.

Dnešná noc je veľmi neistá a nemáme si ako overiť, či funguje Chata pod Hrbom. Signál tu nie je. Jeden pán, ktorého sme stretli, informácie nemá. Nuž čo. Trek will give...

Poberáme sa na ďalšiu dávku kilometrov smerom na Tri vody, kde je aj pozostatok vysokej pece na železnú rudu. Nohy už majú čo-to odšliapané, nastupujú rôzne boliestky, tak si kamenistú cestu spríjemňujeme slovnými hrami, najmä "hádaj na čo myslím". Samko mi dáva také zadania, že nemám mokrý chrbát, ale i čelo. Veľmi nerád, ale niekoľkokrát sa musím vzdať. Aspoň, že nás smiech neopúšťa...

Uťahaní, ako sibírski huskyovia, s príchodom na Tri vody mierime rovno do prístrešku a varíme aspoň sáčkovú polievku vylepšenú o cestoviny. Ešte nás čaká skoro 400 m výstup a 6 km do Sedla pod Hrbom.

Prameň za Troma vodami

V malej neistote po ceste navrhujem dve miesta na spanie, kde by sme boli aspoň trochu krytí, ale Samkova intuícia nás ťahá až do sedla. Dosť spomaľuje, a mňa naopak poháňa blížiac sa búrka. Nakoniec však všetko dobre dopadne. Po občerstvení a večeri využívame ubytovacie služby chaty (ani nemáme inú možnosť) a o hodinku v duchu veľmi silno ďakujem, pretože prišla taká mela, že by nezostalo jedinej suchej nitky na nás...

Deň šiesty: Sedlo pod Hrbom - Kalamárka, 22,7 km

Po včerajšej smršti sa prebúdzame do krásneho dňa s azúrovým nebom. Na raňajky máme ešte praženičku, po ktorej sa zalizujeme ako malí buldoci. Chatárom ďakujem za všetko, čo pre nás urobili a prajem veľa dobrých turistov.

Ako rozcvičku máme výstup na Hrb, kde sa nachádza geografický stred Slovenska. Sopečné pohorie už cítiť aj pod nohami, keď prekračujeme lávové balvany. Na vrchole vyťahujem z lekárničky elastický obväz na Samkove ozývajúce sa kolienko. Hrb, či Vepor – výhľady sú tu tak nádherné, že človek by tu presedel aj celé dopoludnie, no nás čaká ešte riadny kus cesty.

Vrchol Hrb a geografický stred Slovenska

Vnáráme sa tentoraz do poľanskej divočiny. Obchádzky, preliezky, podliezky sú čoraz častejšie, a to je fajn. Poľana je vlastne kráter vyhasnutej sopky a má svoje neodolateľné čaro. My tiahneme jeho evidentnou hranou. Predpokladá sa, že pôvodne malo pohorie asi 4200 m. Sopečnou a eróznou činnosťou sa pohorie preformovalo na súčasnú tretinu.

Kľukatíme sa pomedzi vysokánske stromy. Pri Strunge a Katruške na chvíľu odbočíme na vyhlídky. Zásoby "paliva" nám to však cucá rýchlejšie ako starý tank a tak dosiahnutie samotného vrcholu Poľana je pre nás malé víťazstvo.

Chodníkmi Poľany

Pri zostupe na Horský hotel sa zastavujeme pri pamätníku postavenom hrdinom SNP. Nevieam, či pre memento mori, je tu položená stará hrdzavá prestrelená prilba... Ktovie, koľko chlapov by sa dnes postavilo za budúcnosť našich detí.

Hotel žiaľ nefunguje, ale teší nás aspoň otvorený bufet. Nooo, priznávam bez mučenia, ale vyprahnutí sme zhlkli po dve napolitánky a zaliali radlerom. Okrem jedného turistu je tu však vcelku mŕtvo.

Ďalšiu časť zostupu pekným lesom nám spomaľuje dlhý úsek rozbitý LKT-čkom. Uhol klesania sa ku koncu zrovnáva a tešia sa i naše nôžky. Prichádzame k rezervácii a lezeckej oblasti Kalamárka, ktorú si ale nechávame na ráno. Skladáme sa na odpočinkovom mieste a nevieme sa dočkať večere.

Trochu mám hokej z miestnych nariadení, tak sa pre istotu pýtam miestneho horára, či je to v pohode, keď tu budeme spať. Potvrďuje mi to aj jeden turista - lezec (ten jeden z horskej chaty), ako v sprievodcovi určené jediné miesto. Tak už len začať večerný rituál, vytvoriť provizórny prístrešok a šup do spacích vakov. Snáď ten horár mal pravdu i v tom, že medvede motajúce sa okolo skál (asi 100 m od nás) "až" sem nechodia... Hm..., jedlo radšej zavesíme na strom mimo nás...

Pri pamätníku SNP

Oddychové miesto a nocľah na Kalamárke

Deň siedmy: Kalamárka – niekde za Siroňom, 12,4 km

O medveďoch ani chýru ani slychu. Zato rev hudby a podgurážených účastníkov sa z nejakej chaty valí do tretej v noci. Ešteže sme v CHKO...

Skaly na Kalamárke (pozostatok vytekajúcej lávy) sú fakt krásne. Keď raz budem „JAMESák“, pôjdem vyskúšať. Po rannom kolečku spodným okruhom sa môžeme vydať na zvyšný zostup do Detvy. Tu sa aj končí horská divočina a druhá polovica putovania bude mať už iný charakter.

Pri Hornom Stavanisku vychádzame z lesíka na asfalt, ktorý nás bude sprevádzať ďalších desať kilometrov. Po ceste si fotím vyrezávané a maľované drevené kríže, ktorými je tento kraj charakteristický. Po dlhotrvajúcom pochode do Detvy si pri prvých potravinách sadám do trávy (skoro som batoh oprel do psíkovho pozdravu) a "čekujem" mobil, ako najlepšie zorganizovať doplnenie zásob, vybaviť nejaké veci a ešte si dať za odmenu malý obed. Prihovára sa nám jeden pán s otázkou, či sme na prechádzke. Pri kladnej odpovedi, že siedmy deň a z Telgártu, zamŕza ako slávne "okná" na počítači... 😊

Pri presune mestom stretávame skoro po týždni prvého treкера – starší pán ide magistrálu sám zo Zlatých Moraviec. Počasie mu však dalo zabrať. S malým úpalom a poklesnutým duchom to plánuje v Poľane zabaliť...

Skaly Prírodnej rezervácie Kalamárka

Detvianske vyrezávané kríže

Zasa som nepočúval synovu intuíciu a namiesto hladkého preletu Detvou, sa ešte raz vraciame do centra. Zo zbytočných kilometrov navyše si aspoň niečo ušetríme MHD-čkou. Stretávame však milých ľudí, ktorí sa prihovárajú, držia päste a želajú šťastnú cestu.

Ale mesto nám prišlo veľmi vhod. Vybavili sme lekára, potraviny, dokupujeme nejaké oblečenie, plyn na varenie. Niečo z vecí posielame balíkom domov a v centre si tiež dávame výborný obed.

Z mesta odchádzame o tretej a je jasné, že i s ubúdajúcimi silami dnešný cieľ nedosiahneme. No a čo.

Niet sa kam ponáhľať. A Detva? Nuž, niečím si ma získala a vryla sa mi do srdca... ☺

Pri výstupe na Siroň nás ešte po horúcom meste začne chlaďiť okraj búrky. Nechce sa nám už vyťahovať bundy z vakov, tak si aspoň prehodíme celtu cez seba a kráčame bok po boku lesom ako také dvojhľavé strašidlo.

Cestou, na lúke pod lesom nachádzame ohnisko a to je jasná voľba na hrejivý ohník a vysušenie vecí. Len som to prehnal so sušením ponožiek a vypálil v nich diery.

Počasie sa ustálilo, slnko zapadá. Pukot ohňa a spev vtákov..., však nám je dobre. Ešte zhotovíme bivak so závetrím a tešíme sa do horizontálnej polohy...

Večerná pohoda a sušenie vecí

Deň ôsmy: Siroň – Sáska dolina, 23,2 km

V noci sa budím na nejaké zvuky. Asi 50 m od nás beží niečo po lúke - tmavá machuľa, neviem to rozoznať. Malý macko alebo diviak. Ráno kontrolujem jedlo, ktoré sme večer zavesili na neďaleký strom - všetko je v poriadku. Akože ostatné by som oželel, ale keby nám niečo zožralo tie krásne voňavé slovenské jabĺčka, čo sme kúpili v Detve, to by ma fakt našťvalo. ☺

Samko ešte spí. Ja rozdúchavam ohník z uhlíkov, len tak si sedím, čakám na východ slnka a je mi dobre. Dnes nás čaká striedanie lazov, lúk a lesíkov. Po raňajkách pobalíme, uhasíme pahrebu a ide sa na to.

Začiatok je idylický, no rýchlo sa mení na predieranie sa vysokou trávou, potom nám cestu "upchá" traktor s vozíkom. Aspoň hodíme s domácimi reč. Pred Sliackou Poľanou je ešte ďalšie trávisko a kus nepriechodného chodníka. Keď sa dostávame konečne na osadu, pri studničke si dávame pauzu a desiatu. Vodu naberáme vedrom s dlhou palicou a pre istotu filtrujeme. Sú tu zaujímavé kamenné domy, niektoré, žiaľ, už v ruinách.

V sedle Stará Huta, Poľana nám začína padať opäť voda z neba. Následne prechádzame skutočne pekným bukovým a daždivým lesom, len tá orientácia a značenie... uf. Ďalej pri striedaní lesa a lúk je to až zavádzajúce a mobil s GPS

držím v ruke častejšie ako moderný tinedžer. Do osady Blýskavica nás čaká ešte malá „Rambo“ dráha a z vysokej trávy a buriny mám topánky a gate komplet mokré až po pás. Tretie štádium mokrých topánok znamená, že pri kráčaní v nich čvrká voda. Nepomohli mi ani nepremokavé ponožky. Keď sa ukáže zasa slnko, na konci osady sa povzbudíme teplou polievkou. Niet tu však roviny, tak varič rozkladáme na kraji cesty pri cintoríne.

Za osadou Blýskavica

Na Rimáni zasa niekomu vadila trasa turistického chodníka, tak si ju presmeroval oblúkom mimo pozemku a mali sme aj tú česť s trochu nevrlymi domácimi. A ako inak, nasleduje ďalšia džungľa a predieranie. Vo vysokej tráve natrafíme na uhynutého malého diviачika. Snáď sa

v budúcnosti nová trasa vychodí a pribudne aj lepšie značenie.

Napriek klesaniu do Zaježovej dosť spomaľujeme. Samko už cíti všetky otlaky a kolená. Silno zvažujeme, kde sa zložíme, ale je to veľký bojovník a nakoniec potiahneme ďalších 6 km. To už cítim na asfaltke šľapy i ja. V Sáskej doline nachádzame prístrešok a dokonca i ohnisko pri potôčku. No čo viac si môžeme priať – umyjeme, posušíme, povaríme... Lenže pri poslednom nocľahu som asi vytratil zapaľovač. Tu sa ujíma kormidla Samko a vďaka prírode a jeho umu sa už o chvíľu zohrievame teplým ohníkom.

Toto bol snáď najhorší deň, čo sa týka značenia, orientácie a priechodnosti trasy...

Nocľah v Sáskej doline

Deň deviaty: Sáska dolina – Evičkinô jazero, 31,1 km

Miesto posledného nocľahu nám výrazne doplnilo energiu a ráno upaľujeme v dobrej nálade, džavkajúc celú cestu. V dedinke Sása si doprajeme orechový koláčik s mliekom. Mňam, takúto maškrtu sme už dávno nemali. Zlatá pani predavačka nám ešte núka sedenie za predajňou, ale nám je dobre aj na tráve.

Za obcou nastupuje rudnomagistrálna realita a niekoľko sto metrov si razíme cestu vysokou trávou a burinou. Na krátke odľahčenie nasleduje pokosená lúka a šup naspäť medzi kríky, trnie a chodník kľukatiaci sa popod vysoké napätie. Ale lesné jahody sú tu vynikajúce. Obchádzame aj miestny kameňolom, ale pre toľkú zeleň z neho nie je nič vidieť. Za nízkym hrebeňom ešte využívame lesík pre kopírovanie poslednej časti zarasteného chodníka. Ďalej už to bude v pohode.

V okolí dedinky Babiná sa chová vo veľkom – kone a kravy všade navôkol. V centre majú pekné upravené spoločenské miesto – taký mini parčík s vyrezávanými drevenými sochami a studňou, pri ktorej si robíme malú pauzu.

Obec má svoju bohatú, ale i smutnú vojenskú históriu. V 13. storočí boli dokonca Babinej pridelené mestské privilégia.

"Chodník" za obcou Sása

V centre Babinej

Pred vstupom do lesa máme ešte v priamom prenose výkonnostný prvok miestneho býčka a párkrát pred nami prebehne malé teliatko. To je asi na privítanie do CHKO Štiavnické vrchy. ☺ Po tých asfaltových cestách je príjemné ísť opäť lesom. Cesty sú príjemne rozkolísané, niekoľkokrát prechádzajú krajom lúk.

Dnes by som to pokojne „zapichol“ niekde pri Banskom Studenci, aj keď pôvodný plán bolo Evičino jazero. Samko chce však prekonať svoj rekord - pomyselnú 30-ku. Nie a nie ho zastaviť. ☺ Pri Veľkom Kolpašskom tajchu je pomerne rušno, tak sa ani neunúvame. Dáme si len svačinku a oddych na autobusovej zastávke.

Za Studencom trasa schádza z asfaltu a kopíruje ju pekným lesíkom až po Lesnícke arborétum Kysihýbeľ. Momentálne tu prebiehajú udržiavacie alebo rekonštrukčné práce, ale je to dobrý tip na rodinný výlet.

Pristavujeme sa kvôli fotke ešte pri dopravnej značke s názvom mesta – Banská Štiavnica je pre nás ďalší významný míľnik.

V meste doplníme trochu zásoby, baterky a aj naše bruchá. Samko si dáva syrovú pizzu a ja veľkú dávku zeleninového šalátu. Do cieľa nám zostáva necelých 6 km. Cestu už poznám z dávnejšieho turistického okruhu na Sitno. Prepletieme sa mestom, popod Piargskú bránu, hrádzou

tajchu Klinger, cestou i necestou až k bránam Štiavnických baní.

K Evičkinmu jazeru prichádzame dosť neskoro, no aspoň sú tu ľudoprázadne „pláže“ a s radosťou dávame malý plavecký tréning a užívame si tú slobodu. Keď nám už začnú drkotať zuby, poberieme sa na kraj neďalekého lesíka a s dobrými pocitmi zo super dňa sa ukladáme spať.

Toto nie je kraj, kde ako sa vraví „že tu líšky dávajú dobrú noc“. Nám ale jedna prebehne 15 m za hlavami. Tak, líštička krásna... prajem ti úspešný lov...

Tajch Evička

Deň desiaty: Evičkinô jazero – Rudno nad Hronom, 23,7 km

Ráno nás štekľí vychádzajúce slnko. Vstávať sa nám moc nechce, tento deň začíname trochu neskôr. Prelepujeme asi deviaty, či desiaty otlak. Ja som v teniskách v pohode, ale Samko vo vysokých turistických topánkach si zažíva svoje. Súčítim s ním, zažil som to. Pri prechode SNP-čky som mal nohy totálne rozbité a boli úseky, kde bolel každý krok.

Známou príjemnou trasou cez lúčky a lesíky opúšťame Štiavnické Bane. Chodník vedie popri odvodňovacích žľaboch, kde obdivujem majstrovstvo (ale aj drinu) „našich“ dedov. Cestou si spievam, pískam a som šťastný.

Cestou k Richňavskému jazeru

Pri prechode na Veľký Richňavský tajch krútime trochu hlavou nad slalomovým značením trasy cez lúky. V zrýchlenom zábere by to bolo groteskné pobežovanie sem a tam. Vyťahujem teda GPS, nech cez remízku trafíme správny prechod k jazeru. Ranné kúpanie si trochu rozmyslíme pri pohľade na milión žubrienok hemžiacich sa pri brehu. Dokonca tu vodu brázdi i malý had. Zajeme si na brehu a užívame si prázdnotu a božský pokoj.

Nasleduje niekoľko kilometrov po asfaltke do dedinky Vysoká. Pred ňou stretáme konečne nejakého turistu, ktorý nám dáva dobrý tip na studničku nezakreslenú na mape. Je to „už“ druhý týpek, čo šliape Rudnú magistrálu. Konečne si máme s kým vymeniť informácie. Pýta sa na nejakú skratku, ale so zápornou odpoveďou ho tiež ruším, že my sa držíme striktne „červenej“.

Príchodom do obce je už naša posledná desiata spálená, tak sa rozkladáme na stolíku pri zavretom obchode a varíme rýchly obed. Dokonca sme ponúknutí miestnym okoloidúcim domácou pálenkou, ale s úsmevom odmietame. Pri spätnej ceste pán vtipkuje, že už je vypitá. Ale páli mu to dobre – pri odpovedi na otázku, že odkiaľ ideme, pohotovo reaguje (na rozdiel od pána v Detve ☺).

Asi 2 km za Vysokou je pekné pútnické miesto, resp. miesto, kde zrejme robia bohoslužby pri nejakých príležitostiach. Do Sedla Lachtriská nad Uhliskami je pohodová cesta.

Sedlo Lachtriská

Prechod do Rudna nad Hronom

Ďalej chodník vedie popri elektrických oplotkoch, kde po chvíli zisťujeme, že je to pretrasovanie, ktoré nemám ani v aktualizovaných mapách. Normálne cesta mala viesť krížom cez lúky a keď sa dostaneme na koniec obchádzky banujem, že sme nešli pôvodnou trasou. Ohrada otvorená na oboch koncoch, zver žiadna... hm, tak sme sa zasa trochu popredierali krajom lesa, v strmej bočine bez chodníka, balansujúc medzi konármi a ohradou.

Cestu do Rudna nad Hronom tvorí zakrytá, trochu nezáživná a kamenistá (až nechutná) zväžnica. Je to „len“ 7-8 km, no čas je pokročilý, Samkovi sa ozývajú všetky boliestky a výrazne spomaľujeme. Podchvíľou ho odbieham a čakám, zle sa mi ide pomaly. Idem na to psychologicky, no aj sa trochu hnevám, pretože takto tam nedôjdeme ani do pol noci. Čím pomalšie a dlhšie budeme šliapať a niesť ťažký batoh, tým viac energie vynaložíme. Buď sa zaprieme a pozbierame zvyšky síl alebo to zalomíme niekde v lese. Treba sa rozhodnúť...!

... ale v Samkovi je veľký bojovník a aj napriek bolesti a riadnej únave prekonáva vlastnú krízu. Dotiahneme to až na miestne ihrisko, kde si ešte pred varením večere doprajeme malé občerstvenie v bufete. Rozkladáme sa na tráve, ale domáci nám ešte ponúka miesto pod prístreškom podniku. Krútiac hlavou ďakujeme, že je to pre nás OK.

Až do rána...

Deň jedenásty: Rudno nad Hronom – Žitavany, 25,3 km

Na takéto situácie je dobré mať veci pobalené, prichystané. Už v noci sa mi zdalo, že hviezdičky sa akosi pominuli a trochu sa zatiahlo. Ráno sa mi ešte nechce vstávať, ale keď ucítim prvé kvapky, budím Samka, v rýchlosti chvátam po veciach a „posteli“ a utekáme pod ponúkaný prístrešok. Kým dobehneme, stihneme už čo-to z oblievačky vychytať. Je to síce len prehánka, ale riadne intenzívna.

Po každej búrke a daždi zasa vyjde slnko. Nás čaká pekný deň a po rannej sprche a prípravách sa môžeme vydať na cestu. Raňajky znova vynechávame, tie ovsené kaše nám už lezú krkom. Niečo si kúpime v ďalšej dedinke. Prvé 4 km do obce Brehy ubehnú ako nič. Raňajky si zaobstaráme v skromnej miestnej Jednote a hneď ich „spracujeme“ pri tunajšom pamätníku. Ešte „prekročiť“ Hron a R1-ku a tešíme sa zasa do lesa. Tento civilizačný humbuk a frmol mi vôbec nechýbal. Dnes by sme mali prejsť posledný vrch na trase a prekonať posledné výškové metre. Naša dovolenka sa nezadržateľne blíži ku koncu.

Prechádzame osadou Bukovina, kde nás víta miestny rozhlas s nejakým oznamom a rezkou pesničkou. Ešte sa tu vo veľkom gazduje – dvory plné techniky, tam sa práve obracia seno, inde už balíkuje... Navôkol je toľko čerešňových stromov, že si dovoľíme urobiť aj malú ochutnávku.

Výklenková kaplnka pred Osadou Bukovina

Na vrchole Pohronského Inovca

Za osadou stretáme tretieho a posledného turistu, čo ide Rudnú. Chvíľu prehodíme reč a poprajeme mu veľa šťastia.

Na Veľký Inovec to už ide akosi samo a v hlave sa začína premietat' posledno-dňový film. Samko, plný energie, už plánuje časový rozvrh na posledné doobedie. Cestou nás ešte osvieži malá prehánka. Na vrchole si dávame pauzičku – pauzu – no, dobrú polhodinu. ☺ Ani sa nám nechce ísť dole. Cítíme už blížiaci sa záver cesty.

Dnes ešte prejdeme za Inovec a zajtra doľukneme Moravce ako guľôčku na biliarde. Myslel som, že nám stačí prejsť necelých 19 km niekde na Obycké lúky. Ale Samko valí dolu brehom ako hladný furman do koliby. ☺ Jeho cieľ je niekde až pred Žitavanmi. Tak sa tomu nebránim a celú cestu sa ešte euforicky zabávame. Končíme s viac než 25 km v nohách. Pod lesom, s dedinou „na dostrel“, si hľadáme miesto na spanie. Nechtiac z trávy vyplašíme srnca. „Sorry kámo“, tu niekde dnes spíme my.

Keď si nájdeme vhodné miesto, uvaríme ešte nejakú písmenkovú „srandu“ a čaj. Na obzore spoznáваме kopce a miesta, kde sme prechádzali dva roky dozadu na Ponitrianskej magistrále. Spomíname na zážitky a históriou už bude čochvíľa aj naše putovanie srdcom Slovenska. Obloha sa mení, tmavne a my sa oddávame poslednej noci pod holým nebom...

Obycké lúky

Žitavany - Vříšky

V cieľovej etape

Deň dvanásty: Žitavany – Zlaté Moravce, 6,0 km

Tentoraz sme nezmokli. Ráno nás krásne prebúdajú a zohrievajú lúče slnka. Raňajky vyriešime len fit tyčinkou, tešíme sa a nechávame si miesto na zaslúženú odmenu.

Nahodíme „sviatočný oblek“ (t.j. naše posledné čisté veci ☺), pred Žitavanmi sa ešte opláchneme a doplníme vodu v studničke. Do Zlatých Moraviec je to necelých šesť kilometrov. Vykračujeme si ako frajeri, so stebлом trávy v puse. Aj si zaspievam známu Nagyovu pesničku. Vtipkujeme a riešime, kde si dáme obed – pre nás slávnostný. Pri vstupe do mesta si spravíme fotku s cestnou tabuľou, označujúcou začiatok obce. V centre to zalomíme do vytipovanej reštaurácie. Objednávame veľkú pizzu a vychladený radler, pripíjame si na záver. Cieľ je takmer za rohom.

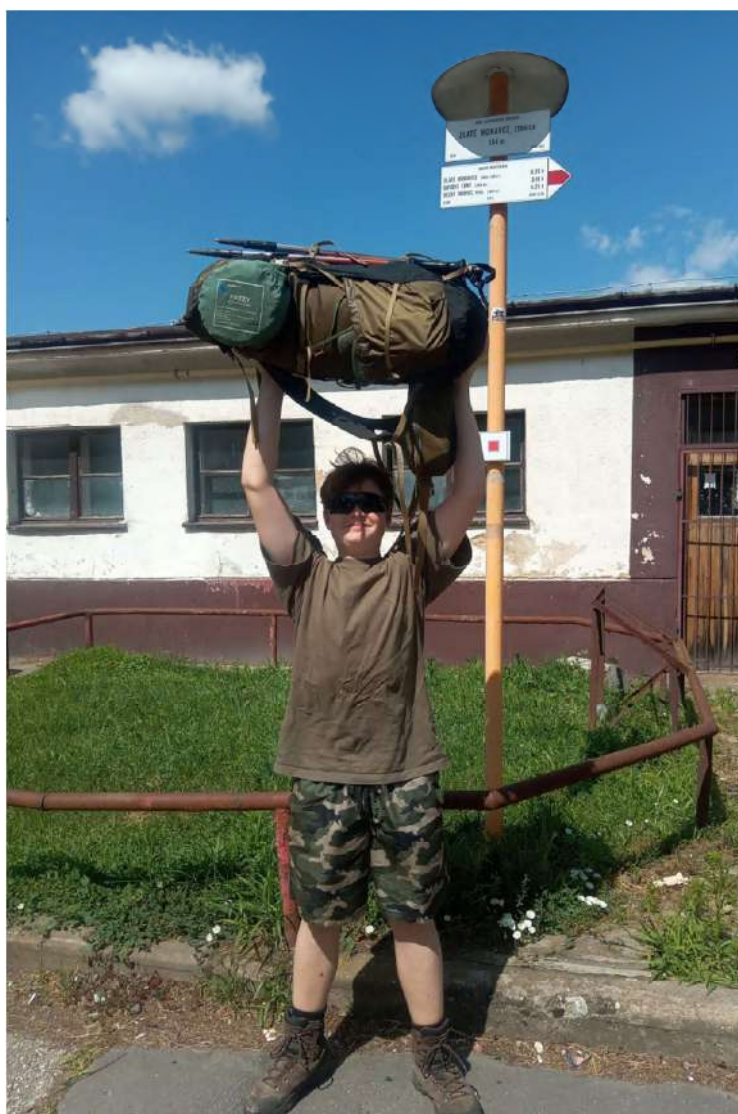
Trasa končí na miestnej železničnej stanici. Posledných päťdesiat metrov spúšťam kameru a konštatujem naše jedenásť a štvrtďňové putovanie. Zastavujeme pred posledným rozcestníkom a moje emócie sú tak silné, že sa mi roztrasie hlas a oči zvlhnú slzami. Skladám slovne i fyzicky môj klobúk pred Samkom...

Si fakt dobrý, som hrdý na teba...!!!

Záver

S nástupom a všetkými zachádzkami sme našliapali 250 km, vystúpali vyše 9500 výškových metrov. Triasli sa od zimy, potili sa z námahy a horúčav. Vyfúkaní, zmoknutí, obití ľadovými krúpami. Hľadali vodu, trasu, predierali sa húštinami a trnám. Videli sme však kus z našej krásnej krajiny, nazbierali nové skúsenosti, poznatky a zážitky. Prešli sme od Stolických vrchov, cez Muránsku Planinu - Veporskými vrchmi, Poľanou, Javorím, Pliešovskou kotlinou, Štiavnickými vrchmi, Pohronským Inovcom a skončili na Žitavskej pahorkatine. Rudná magistrála by si iste zaslúžila viac pozornosti, rozumnejšie značenie a spriechodnenie niektorých úsekov, čo by prilákalo aj viac turistov. Tých „diaľkových“ sme na celej ceste stretli spomínaných troch.

Táto cesta je hlavne o 13-ročnom chlapcovi - Samuelovi Pavlíkovi, ktorý totálne vystúpil mimo svoju komfortnú zónu. Vzdal sa výdobytkov, ako je teplá voda, mäkká posteľ a podobných „samozrejmostí“ doby. Všetko potrebné si niesol celú tú trasu na vlastných pleciach. Orientoval sa v lese, v teréne, založil oheň aj bez zápaliek či zapaľovača. Jeho intuícia fungovala niekedy lepšie ako moje zmysly. Kráčal aj s boľavými nohami, otlakmi, pľuzgiermi. Napriek malým krízam sa prekonal a vždy dosiahol svoj vytýčený cieľ...

Železničná stanica Zlaté Moravce

Doslov

Ak ste dokráčali s nami do cieľa, nech je vám tento príbeh inšpiráciou a povzbudením. Povzbudením snívať o čomkoľvek a svoje sny si aj plniť. Niet však poctivého úspechu bez vlastnej námahy a pričinenia. No svojou húževnatosťou vie človek dokázať i nemožné.

Veď... „Najväčšou prekážkou je ľudský mozog...“

Pre tých, ktorí už túto cestu absolvovali, dúfam že to bolo príjemným odreagovaním a zaspomínaním si. Verím, že v každom vášnivom turistovi a diaľkovom trekerovi sa tie okamihy z ciest hlboko vryjú do duše a rezonujú v ňom ešte mnoho rokov, ak nie celý život.

Je to síce len rýchly prelet dianím, no zámerom nebolo unaviť čitateľa všetkými podrobnosťami, ale sprostredkovať esenciu diaľkových trekov. Esenciu toho, „keď cesta je cieľ...“

Praktické rady a informácie

Príprava

Terén, poveternostné podmienky a váha výbavy dokážu poriadne preveriť vašu psychickú a fyzickú kondíciu. A práve kondíciu by ste nemali podceňovať a na trek sa dostatočne pripraviť. Aj pre úplných ne-turistov sa dá začať malými prechádzkami, turistikami a postupne zvyšovať dávky kilometrov, váhu batoha a počet nocí strávených v prírode. Mnoho ľudí sa na diaľkových trekoch „odpálilo“ po pár dňoch, keď precenili svoj stav a schopnosti. Prípadné obmedzujúce zdravotné komplikácie treba samozrejme vopred konzultovať so špecialistami.

Dobré je naštudovať si mapy, fotografie a články. Všetky informácie sa vám môžu neskôr zísť, prípadne doplnia obraz o krajine, ktorou prechádzate. Vhodné je si cestu napláňovať, aj keď sa často z plánov stane čistá improvizácia. Dá sa ísť samozrejme i „na blink“, no o to väčšia by mala byť vaša flexibilita a možnosti výbavy.

Alternatívny nástup

Internetové zdroje uvádzajú trasu Rudnej magistrály, ktorá začína v Zlatých Moravciach a končí na vrchu Stolica. Voľba smeru je samozrejme na vás. Turistovi z Revúcej sa asi pôjde lepšie „domov“ smerom na východ, ako tomu z Nitry.

Kým pri štarte alebo ukončení v meste je to jednoznačné, logisticky výborne prístupné, nástup zo Stolice je ako začať alebo prísť doprostred „ničoho“. Ak nerátam, že vás niekto zavezie autom, s využitím štandardných dopravných prostriedkov bude asi pre väčšinu turistov najlepší začiatok z Telgártu. Tiež je to skoro najkratšie spojenie so Stolicou a s najmenším prevýšením. Do úvahy pripadajú tiež koncové obce ako Muránska Zdychava, Rejdová alebo Čierna Lehota. Symbolicky sa dá trasa natiahnuť o zhruba 36 km až do obce Rudná pri meste Rožňava, ktorej vznik je úzko spätý práve so vznikom ťažby rúd.

Čas a peniaze

Ak sa bavíme o klasickom turistickom postupe, viem si predstaviť prejsť túto magistrálu i za týždeň. Ale to len pre veľmi zdatných jedincov a za výborných poveternostných podmienok. Reálnejších bude zhruba 8 až 10 dní.

Na celom treku sme minuli spolu zhruba tristo eur na potraviny a doplnky, nocľah na horskej chate, jedlo v reštauráciách a cestovnom. Potreba peňazí je závislá aj od požadovaného komfortu, respektíve miery akceptácie diskomfortu. ☺

Výbava

Keď som sa pred niekoľkými rokmi chystal na Cestu hrdinov SNP váha môjho batoha vystúpila na nezmyselných 24 kg. Vtedy som šiel sám a chcel som byť pripravený na každú situáciu. Už v prvé dni som pochopil, že takto budem

zbytočne bičovať svoje telo a cestou som výbavu mierne zredukoval.

Každý máme svoje potreby a požiadavky, a preto by som nerád striktno radil, čo si vziať, či nevziať do batoha. Stojí však za to sa tomu povenovať a optimalizovať množstvo vecí, ktoré si zoberiete. A tiež ich hmotnosť. Taktiež je dôležité v akom ročnom období a do akého terénu treker ide. Samozrejme, s pribúdajúcimi nárokmi na ultralight výbavu stúpa i rozpočet. A preto si zoberte úplne minimum, nie však menej, ako by ste mohli potrebovať. 😊

Pokiaľ nejdete sami, čo som síce v minulosti robil, no skôr odporúčam partáka alebo partiu, niektoré veci sa dajú medzi sebou zdieľať.

Medzi základnú trojku by som dal batoh, spací vak a karimatka (tá sa dá alternovať napríklad hamakou). Najdôležitejšia však bude kvalitná obuv a silno odporúčam turistické paličky, ktoré odľahčia a stabilizujú telo a veľmi pomôžu v strmých úsekoch. Tiež poslúžia ako konštrukcia pre provizórne prístrešky.

Nižšie uvádzam našu výbavu, ktorá zďaleka nie je ideálna a dá sa na nej ešte popracovať. Avšak ak odrátam obuv a oblečenie, ktoré sme mali štandardne na sebe, tak sme zhruba na 12-tich a 16-tich kg. Ak ďalej odrátam vodu a jedlo, tak máme do 7 a 11 kg. Ich stav sa samozrejme počas cesty mení a na úsek medzi Poľanou a Muráňom sa treba viac

zásobiť jedlom a hospodáriť. Vody je tu ale dostatok a dá sa priebežne dopĺňať v studničkách a prameňoch.

Pod jedlom si každý predstaví niečo iné. A pri športe je to celá alchýmia. Pokiaľ je to možné, myslite na pestrú stravu a vhodný podiel makroživín. Denná kalorická potreba môže byť aj 20 až 30 tisíc kilojoulov. Vhodná je napríklad dehydrovaná strava a outdoorové jedlá. Telo tiež potrebuje priebežne dopĺňať vitamíny a minerály. My sme denne užívali vitamín B, magnézium a niektoré bunkové soli.

Ešte doplním, že každú jednu vec z výbavy sme použili a naopak, nič viac nám nechýbalo.

♥Rudná magistrála

Položka	Hmotnosť (g)	
	Samko	ja
1 Batoh	1070	2060
2 Spacák	1400	1600
3 Karimatka	404	400
4 Puzdro na karimatku	50	50
5 Fólia Tyvek		240
6 Celta		400
7 Lanko parakord		140
8 Nôž	149	171
9 Sprej bear	175	342
10 Rolníčka		33
11 Filter na vodu		60
12 Čelovka	97	85
13 Peňaženka		150
14 Stabilizátor		210
15 Mobil	250	242
16 Powerbaka/nabíjačka		400
17 Hrnček		65
18 Príbor	10	15
19 Ešus		426
20 Kartuša		250
21 Varič		105
22 Zapalovač		16
23 Kresadlo		24
24 Repelent		87
25 Mydlo		100
26 Lekárnička		276
27 Náplaste		22
28 Toaletný papier		127
29 Hygienické vreckovky		54
30 Hrebeň		10
31 Zubná kefka/pasta	50	50
32 Vitamíny, minerály		201
33 Topánky	1400	615
34 Ponožky 3 ks	180	180
35 Nepremokavé ponožky		120
36 Spodné prádlo 3 ks	180	180
37 Tričko 3 ks	390	390
38 Kratase	260	200
39 Nohavice	1200	400
40 Nepremokavá bunda	1000	336
41 Trigovica	700	360
42 Kroksy	250	231
43 Okuliare	41	20
44 Šatka, čiapka	60	60
45 Voda - maximum	3000	3000
46 Vrecko na jedlo	15	15
47 Jedlo - počiatočný stav	2850	2850
Spolu (kg)	15,18	17,37

PodĎakovanie

Ďakujem môjmu tatovi za ponuku, včasné vstávanie a odvoz do Telgártu. Ďakujem Zuzane Kozáčkovej za rady v oblasti podpornej alternatívnej medicíny. Ďakujem mojej manželke Soničke za tejpovanie, alternatívnu medicínu, za cenné zdravotné rady, celú tú podporu a vôbec priestor sa realizovať. Tiež za krásne a chutné privítanie. Ďakujem všetkým ostatným, ktorí nám nejakým spôsobom pomohli, podporili nás a držali nám palce.

Ďakujem aj tým horám, že nás prijali a ďakujem i „tam hore“, že sme si v zdraví a šťastí mohli splniť ďalší sen.

Táto kniha tiež nie je samozrejmosťou a vyžiadala si veľa energie a obety, bez účasti akýchkoľvek sponzorov.

Ak by ste chceli podporiť túto, či budúcu tvorbu, môžete tak urobiť ľubovoľným darom cez priložený QR kód alebo na číslo účtu:

SK03 0900 0000 0002 7421 7397

Poteší ma, ak prípadne dopíšete Vaše ctené meno a lokalitu. Bude to pekná spätná väzba, kam až táto kniha „doletela“ a koho potešila. A ak uznáte za vhodné, pokojne ju šírte ďalej...

Ďakujem Vám pekne!

O autorovi

Vyrastal pod beckovským
bralom a nadväzujúcou prírodou.
Ambiciózny, húževnatý, ale
i skromný a pokorný. Od mala
zbožňoval slobodu a objavovanie.
Orol, ktorý nerád lieta s krdľom, no
hľadá si svoju cestu. Teší ho
zachytenie a sprostredkovanie
okamihov, emócií, či príbehov pre
iných. Povoláním stavebný inžinier
s veľkou vášňou pre hory, splavy, dobrodružstvo, turistiku
a diaľkové treky. Športovec, muzikant, fotograf, tvorca...

Absolvované významnejšie hrebeňovky a diaľkové treky:

2017 Hrebeň Malej Fatry	29 km
2018 Lúčanská Malá Fatra	44 km
2019 Cesta hrdinov SNP	764 km
2021 Ponitrianska magistrála	111 km
2022 Veľkofatranská magistrála	49 km
2023 Rudná Magistrála	250 km
2024 ...??? ☺	

Kontaktovať autora môžete na emailovej adrese
duri.pavlik@gmail.com.